

Jenny Lanneros
Lillebror
Svenska
2010-03-17

”Det händer inte mig”

Lina och Sara gick längs med vägen ner mot centrum där de skulle möta en kille som dom snackat med på internet som skulle hjälpa dem att fixa dricka till kvällens fest. Sara var den som hade pratat med honom en gång tidigare, men den gången hade han inte dykt upp så dom var tillräckligt oroliga för att han inte skulle komma idag heller för vart skulle dom få tag på alkoholen i sådanafall? Men denna gång hade dem tur, han stod nere i centrum och väntade på dom. Stod precis på den platsen som de hade bestämt. Lina var nervös och gillade inte mötet då hon inte visste någonting om denna kille.

Han var lång och normalbyggd, mörkt hår och ganska brun i hyn. Han hade ett par vita solglasögon, ljusa jeans med hål i och en vit skjorta som var till hälften uppknäppt. Lina tyckte att han var snygg, mycket snyggare än vad Sara hade beskrivit honom som.

Dom gick fram till honom och hälsade, Axel hette han. Lina sa inte speciellt mycket, hon hade fullt upp med att för första gången i sitt liv verkligen sett en kille som hon tyckte var riktigt riktigt snygg. Dom gav honom 400kronor och gick sen och satte sig på en bänk vid parkeringen vid centrumets norra del bakom biblioteket.

Det hade gått runt 20minuter och han hade fortfarande inte kommit, Lina var rädd för att de skulle ha blivit lurade. Men bara någon sekund där efter så kom en svart stor Lincoln Navigator inrullande på parkeringen med så hög musik så det kändes som att det hördes över hela centrum. Bilen stannade framför parkbänken som Lina och Sara satt på och ut ur bilen hoppade två killar, den ena var Axel, den andra presenterade sig som Markus och var tydligen kompis till den andra killen. Dom visade Lina och Sara drickan som låg i baksätet och det var precis vad de hade beställt.

Axel frågade dom om dom ville ha något mer och Sara frågade om dom hade lust att köpa cigg. Sara följde med Markus iväg till en film uthyres affär som låg ganska så precis på parkeringen. Lina blev kvar med Axel. Hon var jätte nervös, vad skulle hon säga tänkte hon. Men det blev inget större problem, Markus pratade på och frågade henne frågor om hennes ålder och så vidare. Vad hon fick reda på om Axel var att han bodde i Djursholm i egen villa nu under sommaren men åker sen hem igen till Danmark där han bor och jobbar, han var 25år och hans päron ägde en stor hästgård nere i Skåne. Lina berättade inte att det var från den gården som hon köpt sin senaste häst, Anton. Hon tyckte att hennes hästintresse kunde hållas hemligt just nu, hon ville inte att denna snygga kille skulle se henne som en häst tönt.

Sara och Markus kom tillbaka med tre paket cigaretter. Axel skulle precis ta ut systemet påsarna när Lina insåg att det där skulle dem aldrig komma hem med utan att åka fast. Det var nästan som om han kunde läsa hennes tankar.

- Vi kör hem er, ni kommer aldrig härifrån med de här påsarna.

Jenny Lanneros
Lillebror
Svenska
2010-03-17

Axel öppnade dörren på passagerare sidan åt Lina samtidigt som Markus och Sara hoppade in i baksätet. Axel startade bilen och musiken var så hög så att Lina ett tag var rädd för att högtalarna skulle sprängas. Hon hade aldrig suttit i en så snygg bil förut. Det luktade nytt läder och den var grymt fräsch. Axel sa någonting till Markus men musik var så hög så Lina uppfattade aldrig vad han sa.

När dom svängde upp mot Saras gata så började Lina känna lite ångest över att hon inte hade fått Axels nummer. Hon skulle aldrig våga fråga Sara om det, men hon skulle väldigt gärna ha det. Väl framme vid Saras blå villa så gick Sara och låste upp huset medans Axel och Markus hjälpte dom att bära in. Sen följde Lina med tillbaka till bilen för att hämta sin mobil som troligtvis hade ramlat ut ur fickan i hans bil. Det var då, precis innan hon skulle säga hejdå som Axel frågade efter hennes nummer. Hon gav honom numret och fick en kram av båda. Hon svävade på moln på väg upp till huset igen, och kom inte förs då på att hon inte hade bett om hans nummer. Vad skulle hon göra nu? Tänk om han inte hör av sig?

Av förtvivlan så berättade Lina ändå för Sara vad hon kände och att hon aldrig blivit såhär glad av någon kille förut. När all dricka stod i kylskåpet hade klockan redan hunnit bli halv två. Lina åkte hem lite snabbt för att luncha hästarna och hade bara en sak i tanken hela vägen hem, Axel! Hon ville inte tro på det, men hon hade nog blivit kär för första gången i sitt liv. Hon var så borta i sina tankar att hon höll på att åka rakt in i stallet med mopeden. Det första hon gjorde var att slänga sig in i sin sadelkammare och kolla Antons pass, och där stod det ”uppfödare: Anne och Karl Lingvandsson”. Lingvandsson, var vad Axel hette i efternamn. Hon kunde knappt fatta att världen kunde vara så liten.

När hon kommit in i sitt rum igen efter lunchningen till alla hästarna och skulle packa ihop sina saker så fick hon ett sms. Hon vart så glad i hopp om att det skulle vara Axel, men det var Sara som skrev att hon skulle skynda sig. Lina packade ihop allt hon ville ha med sig och slängde sig sen så fort på moppen att hon nästan glömde att låsa den vita ytterdörren.

Hemma hos Sara igen så parkerade och låste hon mopeden utanför deras garage och gick sen in i huset, låste om sig och gick upp på Saras rum. Sara kom precis ut ur duschen och hoppade till när hon såg Lina i spegeln.

- Gud vad du skräms! sa hon.

Lina hoppade också in i duschen och när hon kom ut igen, med en vit handduk runt kroppen och en runt håret så satt Axel och Markus på Saras säng. Hon skrek till och båda två började skratta. Axel gav henne en kram och gick sen ut med Markus och Sara hack i häl. Ingen sa någonting till henne. Men hon hörde att dem lämnade huset och kollade ut genom fönstret och såg Markus och Axel gå mot bilen.

- Vad gjorde de här?! sa Lina ganska upphetsat.
- Dom lämnade min jacka som dom hade hittat i baksätet.

Jenny Lanneros
Lillebror
Svenska
2010-03-17

Sara och Lina började sminka sig och rota runt i Saras systers garderob efter kläder som dem kunde låna. Lina hittade en ljus blå jeans kjol i Saras garderob, sen tog hon sitt eget rosa Ed Hardy linne. Sara kom in med en vit kortkort klänning med dragkedja som gick genom hela klänningen och ett par svarta riktigt snygga högklackade skor.

- Vad tycker du? frågade hon.
- Grymt snygga skor, vart hittade du dem? svarade Lina med avund.
- I hennes garderob, du kan få ta dem om du vill. Jag ska ha de där guldiga som står skrivbordet.

Lina tog på sig klackskorna och hon hade aldrig känt sig så snygg i hela sitt liv!

Klockan var nu halv 5 och dom gick ner för att äta en bit mat. Saras mamma hade köpt en två pizzor som de skulle ha, men ingen av dom var särskilt hungrig så dom tog bara en och la in den i ugnen. Sen tog dom Saras mammas kamera och ställde sig framför spegeln i hallen och tog massa fjortis bilder på sig tillsammans.

- Ssch! sa Lina.
- Vaddå? frågade Sara som frös till.
- Min mobil ringer! sa Lina och sprang upp för trappan upp till Saras rum och svarade.

Det var Axel. Hon kunde inte tro sina öron, men det var han. Hon vart hur glad som helst och han frågade vad hon gjorde och lite sådant och sen frågade han ifall om han kunde få köra dem till festen. Vilket Lina självklart tackade ja till.

- Bra, jag kommer om en halv timme. Puss på dig! sa Axel och la på.

Trettio minuter senare, ringde det på dörren och där stod Axel. Brun med samma klädsel förut och sina vita sol glasögon, bredvid sig så hade han Markus som var ungefär ett huvud kortare än honom själv, men fortfarande längre än både Sara och Lina. De fick varsin kram och massa komplimanger om hur snygga dom var. Dom satt på Saras baksida, i kvällssolen och tog det lugnt medans de väntade på att klockan skulle bli halv sju så dom kunde åka.

Lina ville egentligen inte åka längre, hon hade hellre stannat kvar för att vara med Axel och Markus men det vågade hon inte säga. Dels för att hon visste hur mycket Sara ville åka för att träffa sitt sommar ragg från förra sommaren och sen hade dom sett fram emot den här festen i veckor.

Kvart i sju satt de alla i bilen på väg till Alexander Morstrand som gått i samma klass som Sara och Lina sen sex års och nu i somras hade dem precis gått ut nian. Sara var lite små kär i Alexanders kusin Emil från förra året då de hade fått ihop det under midsommar och nu skulle han komma tillbaka igen. Vad Sara inte visste var att Emil inte alls var den personen som han var för ett år sen.

Jenny Lanneros
Lillebror
Svenska
2010-03-17

När Axel sen lämnade av dem utanför den röda villan så gav han Lina en puss på kinden så Lina blev helt röd i ansiktet.

- Ring mig när ni ska hem! var det sista Axel hann säga innan Lina stängde bildörren och vinkade.

Sara och Lina gick och plingade på dörren och Alexander öppnade. Man såg att han var lite smått påverkad men han var också riktigt glad över att se dem. Det var ganska många som kommit redan då och dom flesta var små lulliga hela bunten. Sara och Lina följde med Alexander ut på balkongen där Emil och massa killar satt. Dom tog i hand och hälsade på alla, Sara öppnade sin vinflaska och Emil tog sen hennes hand och drog ner henne i sitt knä. Lina hamnade bredvid någon kille hon inte alls kände igen, hon antog att han inte var härifrån. Han var ganska på henne, men hon besvarade honom inte.

Vid nio snåret så började Lina känna av alkoholen. Hennes mobil låg i jackan och hon fick inte gå för killen hon hamnade bredvid heller. Så där satt hon, inträngd bredvid en vilt främmande kille medans Emil och Sara satt mitt framför dom och rå hånglade vilket dom också gjort väldigt länge. Sara var full vilket Lina också var på väg att bli. Ju mer hon drack ju mindre kunde hon stå emot och utan att hon visste ordet om det så satt hon i killens knä som hon inte ens visste namnet på.

Alexander kom ut med en vodka och någon remsa med tabletter. Så fort Emil såg det så var det nästan som om han slängde Sara åt sidan och drog åt sig två plastmuggar som han sen höll upp vodka i och ställde framför Sara. Han tryckte också ut en tablett ur remsan och delade den på två. Han tog den ena och svalde med vodka och gav den andra till Sara som gjorde likadant. Lina fick också en tablett men hon tänkte att hon skulle ta det med vatten, men det var inte vatten som stod i glaset på bordet, det var hembränt! Lina ville dock inte verka vara barnslig så hon svalde trots att hon tyckte det smakade hur äckligt som helst och hon ville inte mer än gärna spotta ut allting.

- Vad var det vi tog för något? frågade hon killen som suttit bredvid henne när dom stod och dansade ett ganska långt tag efter tablettens och hon kände sig borta men hon hade så himla mycket roligare än hon någonsin haft.
- Inget speciellt, jag tar det varje helg och tro mig det händer inget. Vill du ha mer? frågade han och slutade dansa men släppte inte taget om henne.
- Nej jag tror det räcker, jag ska hem snart.
- Nej skärp dig, kom igen! Sara tog en till så då kan du också ta en till.

Det behövdes inte mycket mer än det för att Lina skulle våga sig på att ta en tablett till, den här tablettens tog hon däremot hel och den var starkare än den hon tidigare tagit. Men det visste inte Lina.

Efter ett tag började Lina försvinna helt, vilket också killen gjorde som hon varit med. Lina dansade och var gladare än hon någonsin varit. Sara kom fram till henne och sa åt henne att

Jenny Lanneros
Lillebror
Svenska
2010-03-17

dom borde åka hem, för hon inte mådde bra. Lina ville dock inte hem, hon hade aldrig mått så bra i hela sitt liv. Men efter en lång tids dansande började hon känna ilska, ilska över att hon tyckte folk tittade på henne och gick därför upp på övervåningen för att vara ensam.

När en väktare strax därefter kom, som hade blivit dit ringd av grannar för att det fördes för mycket liv i området. Så hittades Lina på övervåningen, liggandes på golvet utanför badrummet med öppna ögon men okontaktbar. Hon hade låg puls och ambulans kallades till platsen. Folk som umgåtts med Lina var alldeles för uppspelta och fulla för att riktigt kunna tala om för ambulans männen vad hon hade tagit för något, men vad dom visste var i alla fall att hon tagit någonting i drogväg och hon var inte den enda som hade tagit.

Strax efter att ambulans kommit så kom polisen. Dom tog hand om och skickade hem ungdomarna medans ambulans männen bar upp baren till övervåningen och försökte få kontakt med Lina. Polisen försökte prata med Sara men hon var helt utom sig och hade snäppet till panik. Dom gav Lina en adrenalin spruta, la henne på baren och bar ut henne till ambulansen.

I panik så sprang Sara efter och bad om att få följa med, men en polis stoppade henne vid grinden och höll om henne. När dörrarna till ambulansen stängdes så rann tårarna på Saras kind och samtidigt som den gav sig iväg så sprang hon efter. Ambulansen stannade inte, och när den började komma för långt bort så föll hon ihop på marken och grät. Fram till henne kom Emil, han tog henne i famnen och höll om henne.

- Lämna mig ifred! Det är er fel!! Era jävlar! skrek hon så högt hon kunde med tårar forsandes längs med kinderna.

Han släppte henne och polisen som hade hört det hela antog att det snart skulle bli bråk och särade på dem. Sara fick chansen och sprang därifrån och sprang och sprang och sprang. Utan att hon visste vart hon skulle. Hon ville bara bort från den hemska platsen där hennes bästa vän eventuellt hade dött!

Det hade börjat mörkna och klockan hade runnit iväg i en himla fart trots det hade känts som tio minuter. Allt hade gått så fort, Sara gick längs med vägen med sina klackskor och jackan i handen och rinnande tårar som smetat ut hela mascaran. Hon tänker inte på vad hon möter, en stor svart Lincoln Navigator kör förbi i hög fart och bromsar så hårt att det blev märken i asfalten. Ut från bilen hoppar Axel och Markus. Dom slänger sig på Sara och frågar vad det är som har hänt! Dom hade hört nere på stan att det varit en urspårad fest och sett ett flertal ambulanser och poliser forsa förbi med sirener. Dom hade också mött två ambulanser med sirener. Det dom inte visste då var att den ena var den ambulansen som Lina låg i, och svävade mellan liv och död!

Sara berättar hela kvällens lopp för dom så gott som det går, men hon är fortfarande påverkad och har lite svårt för att sätta orden i rätt ordning. Men Axel och Markus lyckas förstå att Lina fått en överdos och är på väg till akuten med sitt liv i svävande fara. De hjälper Sara in i bilen

Jenny Lanneros
Lillebror
Svenska
2010-03-17

och lägger henne i baksätet med en filt och åker tillbaka till festen för att höra med polisen vilket sjukhus hon fördes till. Polisen vägrade att berätta men Axel kallade sig "Linas pojkvän" och dom gick tillslut med på det och berättade att hon just nu var på väg till det Akademiska sjukhuset i Uppsala. Ingen av dom hade en aning om vart det låg, men dom slängde sig in i bilen igen och körde mot motorvägen. Markus ringde Eniro och fick en GPS ritning skickad till sin mobil som dom följde. Sara hade gråtit sig till söms i den stora bilens baksäte.

Väl framme på sjukhuset så fick de varken träffa eller veta någonting om Lina. Sara hade lyckats piggna till lite och hon berättade för en sjuksköterska att hon hade varit med Lina på festen och tagit samma sak som Lina. Dom tog in Sara för att ta blodprover på henne. När dom var klara med det så gav hon numret till Linas föräldrar och sina egna till en sjuksköterska och fick sen ligga i ett rum för att vila. När svaren hade kommit så syntes det att hon hade en hel del kvar i blodet och därför så ville sjuksköterskorna som kom in kol för att hon skulle avgiftas.

Vid halv sex tiden lördag morgonen den 18 juni 2005 så kom Linas föräldrar och hennes två yngre systrar in på Akademiska sjukhuset. Hennes mamma var helt omskakad av rädsla för vad som hade hänt hennes dotter, hennes pappa dock var som vanligt lugnet själv men väldigt orolig för sin dotter. Hennes två yngre systrar hade ingen aning om vad som hänt mer än att Lina var skadad.

De fick inte träffa Lina än, hon låg fortfarande i operationssalen. Däremot fick de träffa Sara som fick förklara hela kvällen för dem. Strax efter att Sara blivit klar med sin story så kom Saras föräldrar in springande i rummet, och dem tätt följda av poliser som ville förhöra Sara om händelsen. Poliserna tog med sig Linas föräldrar ut och lät Sara och hennes föräldrar prata ifred en stund.

Vid halv sju, så fick Linas föräldrar prata med en läkare om hur Linas tillstånd var och fick sen därefter träffa henne. Senare på dagen så började det komma mer och mer släkt, till både Lina och Sara. Axel och Markus hade åkt för att äta lunch eftersom de ändå inte hade fått besökstid förs klockan fem om allting fortsatte som det gjorde just nu och inget akut fall drabbade både Lina och Sara.

Klockan var halv fem och Sara hade fått tillåtelse att träffa Lina. Hon gick upp från sin sal och gick sen genom korridoren med sina rosa tofflor som hennes mamma tagit med till henne och med ett vitt långt sjukhus nattlinne. När hon väl var framme vid Linas rum, kollade hon in genom fönstret och vad hon såg i rummet var Lina i en säng med en lampa över som lös upp henne och hennes föräldrar som satt på varsin sida och hennes mamma höll i Linas hand och tårarna rann från hennes kinder. Linas pappa kollade upp och såg Sara stå utanför rummet, han reste sig och lutade sig sen över sin fru och sen kollade dem båda på Sara och reste sig sen. Linas pappa gav Lina en puss i pannan och sen gick de tillsammans ut, hand i hand. Linas mamma gav Sara en kram och sen gick de ner till cafeterian för att ta något att äta.

Jenny Lanneros
Lillebror
Svenska
2010-03-17

Sara lät dörren slå igen, innan hon vågade öppna den igen. Hon tog ett andetag och gick in i rummet. Det kändes kallt, helt livslöst och det enda som hördes var ljudet från maskinerna. Sara gick fram och satte sig på stolen som stod bredvid sängen där Lina låg, och svävade mellan liv och död! Sara började gråta och ville men vågade inte lägga sin hand på Linas. Det var inte vanligt att se Lina så fridfull som hon var där.

Strax efter fem kom en sjuksköterska in och sa åt Sara att hon var tvungen att gå för det var besökstid för andra, men sen hördes det bakom henne att någon sa att det är okej, hon kan vara kvar och när hon vände sig om såg hon Axel och Markus stå utanför dörren. Dom kom in och tog varsin stol och satte sig på andra sidan sängen. Ingen sa någonting och än en gång började Sara gråta. Markus flyttade stolen och satte sig bredvid henne, tog henne i famnen och höll om henne.

Fem dagar senare, den 23 juni 2005 så kom Sara till sjukhuset tillsammans med sin mamma och pappa. Redan när hon kom in på avdelningen där hon spenderat sin värsta natt i sitt liv och avdelningen där Lina fortfarande låg att det var något som var fel. Det kändes som om den vanligtvis lugna avdelningen var kaotisk. Det var tystare än vanligt och Sara började känna rädsla. När hon sa att hon skulle hälsa på Lina så reagerade sjuksköterskorna lite ovanligt, de sa åt henne att vänta där och sen gick en av dem till Linas rum. När hon kom ut igen, så hade sjuksköterskan en läkare och Linas pappa med sig. Linas pappas ögon var helt rödsprängda och Sara hoppades att anledningen var för att han inte sovit på flera nätter. De kallade in Saras föräldrar i ett rum och stängde dörren efter sig, en sjuksköterska gav Sara lite vatten och sa åt henne att sätta sig ner.

Sara visste vad som hade hänt, men hon kunde inte tro det. Hon ville inte tro det. Hon var helt omskakad där hon satt, helt utom sig och visste inte vad hon skulle göra. Hon blev inkallad i rummet där hennes föräldrar satt tillsammans med läkaren och Linas pappa. Sara gick mot rummet, men hon tyckte benen kändes som bly och det tog hur lång tid som helst utan framgång.

Väl inne i rummet, satte hon sig på den enda stolen som fanns kvar bredvid sin mamma.

- Sara började Linas pappa och kollade ner i bordet. Lina är, Lina. Fortsatte han men kunde aldrig komma till skott med vad han skulle säga.

Han tog några andetag och hämtade mod,

- Lina förklarades hjärndöd imorse Sara! Hon är borta. Sa han och fick ett ansiktes uttryck som ville gråta men han kunde inte.

Sara fick inte fram ett ord, hon kände hur hennes mamma la sin arm på hennes axlar men hon slog sig loss, slog sig loss och sprang ut genom dörren och in till Lina. Rummet var nästan fullt av släktingar och alla vände sig om när Sara kom in. Men alla flyttade bak och lät henne kom fram.

Jenny Lanneros
Lillebror
Svenska
2010-03-17

Sara ville inte se det hon såg, hon ville inte veta det hon visste, och hon ångrade allt som hände den kvällen! Hon skulle ha stannat hemma med Markus och Axel. Då hade det här aldrig hänt.

- Det är mitt fel! sa hon lågt för sig själv. Men tillräckligt högt för att Linas mamma skulle höra.
- Nej gumman, det är inte ditt fel! sa Linas mamma och kom bakifrån och tog henne i famnen.

Där stod de sen och grät bredvid Linas säng i famnen på varan.

Två veckor senare var det begravning. Sara satt på första raden tillsammans med sin mamma och pappa och hennes små syskon. Linas föräldrar och släktingar satt på andra sidan gången när inläppet för andra öppnade. Kyrkan blev så full så att det till och med stod ungdomar i gångarna.

Sara hade inga känslor när det var hennes tur att gå fram till kistan, hon visste inte vad hon skulle göra. Men sen stod hon där, med allas blickar i ryggen och kysste rosen hon höll i handen och la den framför nians skol fotot som stod på den vita kistan med en guldrum. Hon gick sen runt och ställde sig på baksidan och läste på guldbrikan som satt fast på kistan. Det stor ingraverat med en kursiv stil "Lina Arvidsson 1988-09-26 – 2005-06-23" Då brast Sara ut i gråt. Tårarna föll ner för kinden. Det var nu Sara förstod att hon hade förlorat sin bästa vän, hon hade förlorat en barndomsvän hon lärt känna på dagis, hon hade förlorat någon som hon kände såväl så de lika gärna kunde vara syskon!

När Sara satt på sin plats igen, tog hennes pappa henne i famnen och kramade henne hårt.

- Det händer inte mig! Det var vad hon sa pappa, det händer inte mig! viskade Sara.